

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem**,
sídlem Moskevská 1531/15, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nevyřídil jeho žádost o poskytnutí informace ze dne 27. 2. 2018.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 27. 2. 2018 požádal žalovaného podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) o informace týkající se měření hluku z provozu stavby „Pila Kovářská“ provedeného žalovaným dne 31. 5. 2017, a to konkrétně o
 - „1) popis řeziva vyrobeného v průběhu měření (délka, šířka, hloubka, počty kusů),
 - 2) údaj, zda řezivo vzniklé činností pily UH500 bylo v průběhu měření následně kráceno, a jakým způsobem k tomuto krácení došlo (elektrická kapovací pila, motorová pila apod.),
 - 3) údaje o tom, jak dlouho měření trvalo, kolik dřevěné kulatiny bylo za tu dobu zpracováno a kolik řeziva bylo vyrobeno, a
 - 4) veškeré dokumenty, v nichž má povinný subjekt výše uvedené informace zaznamenány.“
3. Dne 14. 3. 2018 žalobce obdržel rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. ZUUL 3188/2018-II, zn. ZUUL 3188/2018-553104061, kterým žalovaný žádost částečně odmítl v části týkající se informací o počtu kusů vyrobeného řeziva, o tom, zda řezivo vzniklé činností pily UH500 bylo v průběhu měření následně kráceno, a jakým způsobem k tomuto krácení došlo, o tom, kolik dřevěné kulatiny bylo za dobu měření zpracováno a kolik řeziva bylo vyrobeno, a v části týkající se poskytnutí veškerých dokumentů (včetně případných fotografií, byly-li pořizovány), v nichž má žalovaný výše poptávané informace zaznamenány.
4. Dne 14. 3. 2018 žalobce obdržel přípis žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. ZUUL 3188/2018-I, zn. ZUUL 3188/2018-553104061, kterým žalovaný žalobci sdělil, že žádost podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odložil v části týkající se informací o délce, šířce, hloubce řeziva vyrobeného v průběhu měření, a informace o tom, jak dlouho měření trvalo.
5. Dne 9. 4. 2018 žalobce obdržel přípis žalovaného ze dne 9. 4. 2018, č. j. ZUUL 4094/2018, zn. ZUUL 3188/2018-553104061, kterým žalovaný žalobci sdělil, že žádost podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odložil v části týkající se informací o počtu kusů řeziva vyrobeného v průběhu měření, informací o tom, zda řezivo vzniklé činností pily UH500 bylo v průběhu měření následně kráceno, a jakým způsobem k tomuto krácení došlo, informací o tom, kolik dřevěné kulatiny bylo za dobu měření zpracováno a kolik řeziva bylo vyrobeno a konečně v části, v níž žadatel žádal poskytnutí veškerých dokumentů, v nichž má žalovaný poptávané informace zaznamenány.
6. Žalobce konstatoval, že k odložení žádosti přípisem z 9. 4. 2018 došlo ve stejném rozsahu, v jakém předtím žalovaný žádost odmítl, a že žádnou z vyžádaných informací žalovaný žalobci neposkytl.
7. Na postup žalovaného spočívající v odložení žádosti z důvodu, že se informace nevztahují k působnosti žalovaného, podal žalobce de 14. 3. 2018 a 10. 4. 2018 stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Postup žalovaného byl potvrzen Ministerstvem zdravotnictví, a to rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018, č. j. 12865/2018-NH-30.1.4-21.3.18/I, a rozhodnutím ze dne 25. 4. 2018, č. j. 16496/2018-NH-30.1.4-12.4.18. Žalobce uzavřel, že bezvýsledně vyčerpал dostupné prostředky ochrany, přesto se požadované informace nedočkal, ačkoli je přesvědčen, že vyžádané informace se k působnosti žalovaného vztahují, neboť prováděl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předmětné měření hluku. Žalovaný proto měl povinnost jeho žádost vyřídit meritorně, a to buď poskytnutím informace, nebo vydáním rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný k výzvě soudu spolu se spisovým materiálem předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž popsal průběh řízení. Informacemi o počtu kusů řeziva vyrobeného v průběhu měření, zda řezivo vzniklé činností pily UH500 bylo v průběhu měření následně kráceno, a jakým způsobem k tomuto krácení došlo, kolik dřevěné kulatiny bylo za tu dobu zpracováno a kolik řeziva bylo vyrobeno, nedisponoval a ani nebyl povinen je mít. Pokud žalobce vyrozuměl o částečném odložení žádosti a toto odůvodnil, nelze v tom podle něj spatřovat nečinnost.
9. Dále uvedl, že ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ je povinným subjektem s povinností poskytovat informace vztahující se ke své působnosti. Jeho působnost je pak vymezena v § 86 zákona o ochraně veřejného zdraví, podle kterého *se zřizují zdravotní ústavy se sídlem v Ústí nad Labem a v Ostravě k vyšetřování a měření složek životních a pracovních podmínek, výrobků, k vyšetřování biologického materiálu a k provádění biologických expozičních testů pro účely výkonu státního zdravotního dozoru a dále ke sledování ukazatelů zdravotního stavu obyvatelstva, monitorování vztahů zdravotního stavu obyvatelstva a faktorů životního prostředí a životních a pracovních podmínek, přípravě podkladů pro hodnocení a řízení zdravotních rizik a pro činnost orgánu ochrany veřejného zdraví jako složky integrovaného záchranného systému, k podílení se na provádění místních programů ochrany a podpory zdraví, jakož i k výchově k podpoře a ochraně veřejného zdraví a k poskytování poradenských služeb a dalších služeb na úseku ochrany veřejného zdraví. Zdravotní ústavy jsou příspěvkovými organizacemi; funkcí jejich zřizovatele plní Ministerstvo zdravotnictví. Zdravotní ústavy mohou v hlavní činnosti dále poskytovat pracovnílékařské služby, specializovanou diagnostickou a ambulantní péči v oblastech mikrobiologie, imunologie, alergologie a parazitologie, provádět genotoxikologická a cytogenetická laboratorní vyšetření, vyšetření anti-HIV protilátek, referenční činnost, klinické hodnocení účinků léčiv, očkovacích látek a zdravotnických prostředků a obniskovou dezinfekci, dezinfekci a deratizaci.*
10. Zdravotní ústav je příspěvkovou organizací, která si vedle příspěvku zřizovatele Ministerstva zdravotnictví musí obstarat peněžní příspěvky na hlavní činnost. V rámci této tzv. jiné činnosti poskytuje služby na objednávku a za úhradu jiným právnickým a fyzickým osobám. O tento případ šlo právě v případě žalobcem požadovaných informací, které byly pořízeny při měření hluku uskutečněnému na základě objednávky soukromého subjektu, společnosti DABEN Kovářská s. r. o. Požadované informace se tak nevztahují k působnosti žalovaného vymezené zákonem a žalovaný má za to, že postupoval správně, když žádost ve zbývající části odmítl. Poukázal též na to, že s ohledem na akreditaci a povinnost řídit se mj. ČSN EN ISO/IEC 17025 – Všeobecné požadavky na kompetenci zkušebních a kalibračních laboratoří, konkrétně čl. 4.2 Důvěrnost, se až na výjimky všechny informace získané nebo vytvořené během provádění laboratorních činností považují za chráněné a důvěrné. Žalovaný rovněž poukázal na závěr Ústavního soudu v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, ve kterém akcentoval pojetí informace v tom směru, že se vztahuje především k údajům, která „*mají vztah k veřejnému životu nebo souvisejí s veřejným zájmem*“. Vždy je třeba vyložit, zda se požadovaná informace vztahuje k zákonem vymezené působnosti povinného subjektu, u níž je s ohledem na veřejnoprávní rozměr (resp. veřejný zájem) dán legitimní zájem veřejnosti na seznámení se s relevantními informacemi ve jménu efektivní veřejné kontroly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Závěrem žalovaný podotkl, že žádosti o informace podávané JUDr. Walterem pokládá s ohledem na jejich množství za šikanózní. Z některých podání je navíc zřejmé, že JUDr. Walter požadované informace nebo jejich část měl k dispozici či mu byly známy.

Replika žalobce

12. V následně učiněné replice žalobce zopakoval své přesvědčení o správnosti své volby nečinnosti žaloby jakožto žalobního typu. Žalovaným provedený výklad § 2 odst. 1 Infz a § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví žalobce považoval za nesprávný. V první řadě § 2 odst. 1 Infz neomezuje povinnost poskytnout informace pouze na informace týkající se „hlavní působnosti“ (nebo „jádrové činnosti“) povinných subjektů. Podle InfZ je možné žádat i informace vztahující se k soukromoprávním vztahům povinných subjektů. Pokud navíc žalovaný dovozuje, že jeho informační povinnost se týká pouze působnosti vymezené v § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, pomíjí, že podle tohoto ustanovení do jeho hlavní působnosti spadá také (i) příprava podkladů pro hodnocení a řízení zdravotních rizik a (ii) poskytování dalších služeb na úseku ochrany veřejného zdraví. Podle žalobce je přípravou podkladů pro hodnocení a řízení zdravotních rizik třeba rozumět také měření fyzikálních škodlivin, zejména hluku, vibrací, osvětlení, prašnosti, neionizujícího záření a mikroklimatických podmínek v pracovním a životním prostředí (takto je uvedený pojem definován v čl. 3 alinee 6 Statutu povinného subjektu ze dne 2. 1. 2003). I pokud by měření hluku provedené zdravotním ústavem na základě dohody se soukromým zákazníkem nespadlo pod kategorii činností (i), nepochybně pak spadá pod sběrnou kategorii (ii).
13. K citované judikatuře a obecným úvahám o vztahu požadovaných informací a veřejného zájmu uvedl, že činnost žalovaného v rámci měření prováděného pro soukromé subjekty zpravidla dopad na veřejný zájem má. Ty si totiž měření faktorů životního a pracovního prostředí objednávají z důvodu potřeby prokázat splnění limitů stanovených právními předpisy k ochraně veřejného zdraví a životního prostředí, tj. k ochraně veřejného zájmu. Tak tomu bylo i v případě předmětného měření, kdy objednavatel uplatnil výstupy z něj u orgánu veřejné správy s cílem uvést do provozu pilařský závod „Pila Kovářská“. Žalovaný je akreditovanou osobou, přičemž akreditaci mu bylo propůjčeno postavení vykonavatele státní správy.
14. K povinnosti žalovaného řídit se normou ČSN EN ISO/IEC 17025 žalobce uvedl, že právo na informace má ústavněprávní základ a nemůže být omezeno mimoprávní, technickou normou.
15. Uzavřel, že případná šikanózní povaha žádosti mohla být důvodem pro odmítnutí, nikoli pro nevyřízení žádosti. Tato žádost však podle něj sleduje legitimní cíl. K podání přiložil Statut žalovaného.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
17. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

18. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem je příspěvkovou organizací zřízenou podle § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví k plnění úkolů a poskytování služeb na úseku ochrany veřejného zdraví, přičemž funkci jeho zřizovatele plní Ministerstvo zdravotnictví.
21. K otázce pasivní legitimace soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 154/2015-57, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že: „Označení na ochranu proti nečinnosti je v dispozici žalobce, přičemž soud je tímto označením vázán. (...) [Soud] nezkoumá, zda pravomoc vydat rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím má jiný správní orgán.“
22. Soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobce dne 27. 2. 2018 žalovanému doručil žádost o poskytnutí informací označenou jako žádost podle InfZ, kterou požadoval informace tak, jak je uvedeno v 2. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Dne 14. 3. 2018 a 9. 4. 2018 žalovaný žalobci zaslal sdělení, ve kterých jej vyrozuměl, že žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odložil tak, jak bylo shrnuto v žalobě (viz 4. a 5. odstavce odůvodnění tohoto rozsudku). V obou případech žalovaný odložení žádosti podrobně odůvodnil tím, že se požadované informace nevztahují k jeho působnosti vymezené zákonem. Žalobce proti postupu žalovaného podal dne 14. 3. 2018 a 10. 4. 2018 podání označená jako stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, ve kterých argumentoval stejně jako v žalobě chybných výkladem § 2 odst. 1 InfZ a § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. O těchto podáních rozhodlo Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018, č. j. 12865/2018-NH-30.1.4-21.3.18/I, a rozhodnutím ze dne 25. 4. 2018, č. j. 16496/2018-NH-30.1.4-12.4.18, kterými byl postup žalovaného podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrzen. Ministerstvo zdravotnictví v rozhodnutí rozebralo úpravu § 2 odst. 1 InfZ, § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Konkrétně poukázalo na závěr Ústavního soudu v nález ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, ve kterém soud akcentoval pojetí informace v tom směru, že se vztahuje především k údajům, která „mají vztah k veřejnému životu nebo souvisejí s veřejným zájmem“. Citovalo též odbornou judikaturu, podle které je vždy třeba vyložit, zda se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požadovaná informace vztahuje k zákonem vymezené působnosti povinného subjektu, u níž je s ohledem na veřejnoprávní rozměr (resp. veřejný zájem) dán legitimní zájem veřejnosti na seznámení se s relevantními informacemi ve jménu efektivní veřejné kontroly. Ministerstvo zdravotnictví dospělo k závěru, že informace se nevztahují k působnosti žalovaného, neboť měření bylo žalovaným prováděno na základě objednávky za úhradu společnosti DABEN Kovářská s. r. o. v rámci soukromoprávního vztahu, a že zároveň nenaplnují pojem informace, která má být veřejností sdílena jako věc významná pro společnost jako celek. V případě rozhodnutí ze dne 25. 4. 2018, jímž byl přezkoumáván postup žalovaného, který žádost odložil v části dle sdělení z 9. 4. 2018, ministerstvo dodalo, že nad rámec uvedené argumentace požadovanými informacemi ono ani žalovaný objektivně nedisponují. Jde-li o rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. ZUUL 3188/2018-II, zn. ZUUL 3188/2018-553104061, kterým žalovaný žádost částečně odmítl (v rozsahu popsaném v 3. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku), to bylo rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 4. 2018 zrušeno.

23. Z uvedeného plyne, že žalobce požadoval po žalovaném poskytnutí informací týkající se měření hluku z provozu stavby „Pila Kovářská“, přičemž výslovně uvedl, že tak činí na základě InfZ. Žalovaný žádost v celém rozsahu odložil s odkazem na § 14 odst. 5 písm. c) InfZ a toto žalobci sdělil dvěma sdělením, přičemž uvedl, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti vymezené zákonem. Proti tomu se žalobce bránil podáními z 14. 3. 2018 a 10. 4. 2018 označenými vždy jako stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Tato podání byla předložena Ministerstvu zdravotnictví, které na věc aplikovalo ustanovení InfZ, odkázalo na závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu a použilo odbornou judikaturu a podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrdilo postup žalovaného.
24. Pro posouzení projednávané věci soud považuje za nezbytné vyjasnit, podle kterého zákona mělo být v řízení postupováno: zda podle InfZ, tedy obecného předpisu, který žalobce označil již v žádosti, nebo s ohledem na § 2 odst. 3 InfZ podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o právu na informace o životním prostředí“). Rozhodným je povaha požadované informace. V tomto směru soud dospěl k závěru, že žalobce ve své žádosti požadoval poskytnutí informací souvisejících s měřením hluku, tj. o informace vypovídající o stavu složky životního prostředí. Šlo tudíž o informace o životním prostředí tak, jak je definuje § 2 písm. a) zákona o právu na informace o životním prostředí. Předpisem, podle kterého bylo třeba při vyřizování žádosti postupovat, tak byl zákon o právu na informace o životním prostředí. Žalovaný je podle § 2 písm. b) bodu 3 tohoto zákona povinným subjektem – tzv. pověřenou osobou.
25. Na aplikaci zákona o právu na informace o životním prostředí nic nemůže měnit skutečnost, že žádost o informace byla označena jako „žádost podle InfZ“. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 4. 2007, č. j. 9 Ca 270/2004-39, uvedl, že „*není povinností žadatele o informace právně kvalifikovat, podle jaké zákonné normy se informací na povinném subjektu domáhá. Vzhledem k obecné zásadě správního řízení, podle níž rozhodující je obsah samotného podání účastníka řízení, nikoliv jeho (případně nesprávné) označení, nelze z hlediska postupu povinného subjektu při vyřízení předmětné žádosti považovat za závazný odkaz žalobce na zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, obsažený v označení jeho žádosti. I přes tento odkaz je úkolem žalovaného posoudit, o jaké informace se ve skutečnosti jedná a podle kterého právního předpisu má při jejich poskytnutí, event. odepření jejich zpřístupnění, postupovat. Dospěje-li povinný subjekt (ministerstvo) při takovém posouzení k* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závěru, že žádané informace nejsou informacemi o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů ve smyslu § 2 písm. a) zákona č. 123/1998 Sb., je namístě, aby žádost posoudil a rozhodl o ní na základě obecné právní úpravy týkající se práva na svobodný přístup k informacím, jež je obsažena v zákoně č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“. To samé podle tohoto soudu samozřejmě platí i naopak.

26. Ačkoli jsou si InfZ i zákon o právu na informace o životním prostředí podobné, obsahují několik podstatných rozdílů, a to např. ve vymezení náležitostí žádosti o informace, povinných subjektů, důvodů pro neposkytnutí informací, procesních lhůt atd. Liší se rovněž postup při vyřizování žádosti, a to včetně úpravy týkající se opravných prostředků.
27. Podle InfZ platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz).
28. Podle § 9 odst. 1 zákona o právu na informace o životním prostředí platí, že *pokud povinný subjekt žádosti o zpřístupnění informace, byť i jen zčásti nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro zpřístupnění informace rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace. Je-li povinným subjektem pověřená osoba, která není podle zvláštních právních předpisů oprávněna vydávat rozhodnutí, vydá rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace povinný subjekt, který pověřenou osobu založil, zřídil, řídí nebo pověřil, popřípadě s níž má uzavřenu dohodu podle § 2 písm. b) bodu 3.* Podle § 9 odst. 3 tohoto zákona platí, že *jestliže povinný subjekt ve stanovené lhůtě neposkytl informace či nevydal rozhodnutí, má se za to, že rozhodl informace odepřít.* Ve vztahu k tzv. pověřené osobě, která není podle zvláštních právních předpisů oprávněna vydávat rozhodnutí a kterou je podle zákona (§ 86 zákona o ochraně veřejného zdraví) žalovaný, je zásadní druhá věta prvního odstavce § 9 zákona. Z první věty § 9 odst. 1 totiž vyplývá, že žalovaný jako povinný subjekt informace poskytuje, podle druhé věty ale není oprávněn rozhodnout o jejich odepření, a to ani částečném.
29. Soud v této věci zjistil, že žalovaný žalobci formou dvou odůvodněných přípisů sdělil, že jeho žádost odložil, neboť požadované informace se podle něj nevztahují k jeho působnosti. Takovýto postup oprávněného subjektu by podle soudu bylo možné považovat za rozhodnutí o odepření zpřístupnění požadované informace v materiálním smyslu. Avšak vzhledem k tomu, že žalovaný o odepření zpřístupnění informace rozhodovat vůbec oprávněn nebyl, je třeba na jeho sdělení nahlížet jako na tzv. paakt. S ohledem na znění § 9 odst. 1 zákona o právu na informace o životním prostředí byl totiž žalovaný povinen žádost žalobce v části, ve které shledal důvody pro neposkytnutí informace, předložit Ministerstvu zdravotnictví jakožto svému zřizovateli tak, aby ministerstvo mohlo věc posoudit a příp. rozhodnout o odepření zpřístupnění informace v zákonné lhůtě k vyřízení žádosti. Vzhledem k tomu, že žalovaný toto neučinil, po uplynutí 30denní zákonné lhůty k vyřízení žádosti nastala fikce negativního rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví podle § 9 odst. 3 zákona o právu na informace (k tomu viz také Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o právu na informace o životním prostředí – Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2019, komentář k § 9). Z předložené spisové dokumentace soud zjistil, že toto rozhodnutí nebylo odstraněno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Na základě uvedeného soud uzavřel, že na straně žalovaného nelze shledat nečinnost a uložit mu povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 27. 2. 2018, neboť s ohledem na aplikovatelnou právní úpravu zákona o právu na informace o životním prostředí (druhá věta § 9 odst. 1 tohoto zákona) žalovaný takovéto rozhodnutí ani vydat nemůže. Stejně tak nečinnost žalovaného nespočívá v tom, že by měl požadované informace poskytnout, neboť soud zjistil, že zde existuje fiktivní rozhodnutí jeho zřizovatele (Ministerstva zdravotnictví) o odepření zpřístupnění této informace, které nebylo zrušeno.
31. Pro úplnost soud dodává, že nečinnost žalovaného neshledává ani v tom, že žalovaný ve sděleních ze dne 14. 3. 2018 a 9. 4. 2018 uvedl, že vyřizuje žádost podle InfZ. Jestliže je na věc aplikován právní předpis, který na ni nedopadá, jedná se obecně o důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, mohlo-li mít takové pochybení za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS). Stejnou optikou je podle tohoto soudu třeba nahlížet na výsledek vyřízení žádosti o poskytnutí informace žalovaným. Žádost o poskytnutí informace v tomto případě totiž byla ve sporné části vyřízena způsobem, který má podle obou zákonů tentýž důsledek: žalovaným odůvodněné sdělení by podle InfZ vedlo k odložení žádosti, v případě zákona o právu na informace o životním prostředí šlo o paakt a následně vzniklou fikci negativního rozhodnutí zřizovatele žalovaného (k úpravě dle InfZ viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 50/2012-76, www.nssoud.cz, k úpravě zákona o právu na informace o životním prostředí viz výše citovaný komentář zákon o právu na informace o životním prostředí). V obou případech tak tímto postupem došlo k neposkytnutí sporné informace a vyčerpání žádosti v celém jejím rozsahu. S ohledem na shodný postoj žalovaného a jeho zřizovatele ohledně povahy požadovaných informací je tak zřejmé, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, byl výsledek vyřízení žádosti žalovaným týž jako by byl při užití zákona o právu na informace o životním prostředí: tedy že žalobci by informace nebyly poskytnuty. Nečinnost žalovaného tedy nelze konstruovat na základě toho, že při jejím vyřízení výslovně nepostupoval podle aplikovatelného zákona o právu na informace o životním prostředí (který navíc zakládá zmíněnou fikci negativního rozhodnutí), a z toho nelze ani dovozovat, že žádost žalobce dosud nevyřídil.
32. Soud závěrem konstatuje, že na straně žalovaného lze seznat pochybení v tom, že žalobcovu žádost o informace, o kterých se domníval, že nemají být poskytnuty, včas nepředložil Ministerstvu zdravotnictví. Proti tomuto pochybení se však nelze bránit nečinnostní žalobou podanou proti žalovanému. V důsledku včasného nepředložení žádosti ministerstvu totiž s ohledem na právní úpravu § 9 zákona o právu na informace o životním prostředí nastala fikce negativního rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, které nebylo zrušeno. Za stávající situace je celá žádost o informace vyčerpána. Soud proto u žalovaného neshledal ke dni vydání tohoto rozsudku nečinnost ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na předmět tohoto řízení a vázanost označením žalovaného tak soudu nezbyvá než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 81 odst. 3 s. ř. s.
33. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. března 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.